

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

*****

26 октомври 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
 LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
 LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
 LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
 LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
 LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
 LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
 LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
 LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
 LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
 LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
 LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
 LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
 LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
 LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
 LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.
 LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
 LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
 LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
 LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.

LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
 LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
 LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
 LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
 LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
 LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
 LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
 LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.
 LPC-Embassy-041/ 24 август 2006 г.
 LPC-Embassy-042/ 25 август 2006 г.
 LPC-Embassy-043/ 29 август 2006 г.
 LPC-Embassy-044/ 31 август 2006 г.
 LPC-Embassy-045/ 25 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-046/ 26 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-047/ 27 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-048/ 28 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-049/ 03 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-050/ 09 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-051/ 18 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-052/ 19 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-053/ 25 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-054/ 26 октомври 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
 акредитирани в България от държавите-членове
 на Европейския съюз,
 Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

Към: **а) рег. № 9907 от 24.07.2006 г.;****б) ВКП – 31452 от 2006 г.;****в) следствено дело № XVI-3/2004 г.**

на Софийската военноокръжна прокуратура

До Президента

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Във връзка с необходимостта от пълно изясняване и безспорно установяване на истината по следственото дело относно изработването (съставянето) от служители на Държавна сигурност фалшиво агентурно дело и относно неговото манипулативно пропагандно използване с цел увреждане на моите права и интереси, настоявам **да бъде призван и разпитан Бончо Станоев Асенов**, роден на 30 март 1946 г. в град Перник, юрист, доктор по философия, професор във Варненския свободен университет, **полковник, работил в продължение на 25 години в отдела за информация и анализи на Шесто управление на Държавна сигурност.**

Впрочем, първото мое официално искане да бъде осъществен разпит на **Бончо Асенов** съм направил още на **16 февруари 1999 г.** в писмо, адресирано до **Главния прокурор**, текстът на което писмо е публикуван на **с. 449-453** от **Том 4** на моята документална книжна поредица; уточнявам, че досега не съм получил никакъв отговор по моето искане, и че считам, че в това отношение **Главният прокурор** и **подчинените му прокурори** са извършили престъпление по служба и престъпление против правосъдието.

Основание както за тогавашното, така и за сегашното мое официално искане в това отношение ми дават редица официални публикации на Бончо Асенов, които са били направени както в издания, предназначени за **масовата българска общественост**, така и в издания, предназначени за **специализираната световна и българска научна общност**; и в които публикации достатъчно ясно авторът на тези публикации е направил определени заявления (изявления), които имат пряко и непосредствено отношение към предмета на следственото дело.

Става въпрос за следните негови (известни лично на мен към настоящия момент) публикации:

1) В статията **„Истината, макар и да боли. Опозиционното движение в България”**, публикувана в **брой 39 от 25 октомври 1994 г.** на в-к **„Зора”**, **Бончо Асенов** е посветил сравнително обстойни специални редове, посветени на моята (както той я нарича) **„дисидентска дейност”**, при което изрично е отбелязал, че става въпрос за антикомунистическа и антидържавна дейност, изразяваща се включително и в създаване на нелегална организация.

2) На **с. 160-161** в издадената **през 1994 г.** негова книга, озаглавена **„От Шесто за Шесто”** **Бончо Асенов** е посветил сравнително обстойни специални

редове, посветени на моята (както той я нарича) „*дисидентска дейност*”. В тези редове той достатъчно ясно и изрично описва някои от главните аспекти на тази дейност и обосновава тезата, че става въпрос за: **а)** дейност, която е била свързана с тезата за защита на правата на човека и е била осъществявана: **▶** както чрез написването на голямо множество протестни писма, адресирани до българската власт; **▶** така и в поддържането на тесни контакти с редица представители на западни дипломатически мисии в България; **▶** така и в създаването на нелегална организация; **б)** във връзка с тази моя дейност българската държавна власт е била приложила спрямо мен определени репресивни мерки, включващи не само уволнение от престижна научна работа и изселване в друго населено място, но и осъждане на 12 (дванадесет) години лишаване от свобода; **в)** тази моя дейност е била оценена от Държавния департамент на САЩ така, че моето име е било включено в специален доклад.

3) На **с. 13** на в-к „*Сега*” от **29 октомври 1998 г.** журналистката Светослава Тадарькова е публикувала интервю с **Бончо Асенов**, заглавието на което пределно ясно и красноречиво гласи: „*Знам кои са дисидентите според Шесто*”.

В това негово интервю в специално трасирано т. нар. „*каре*” **Бончо Асенов** изрично и ясно пише, че „*безспорни качества на дисидентите у нас имат Ненчо Ненов, д-р Никола Попов, Янко Янков, Володя Наков и Илия Минев*”; след което изрично отбелязва, че „*с известна условност към тях могат да се прибавят още няколко души*”, чиито имена е посочил.

4) В книгата си „*От Шесто за Шесто. И след това*”, излязла от печат през **февруари 1999 г.**, **Бончо Асенов** отново подчертава същите информационни данни, които той знае от справките, съдържащи се в документацията на **Шесто управление на Държавна сигурност** и от служебното си задължение да проучва и анализира тази документация.

5) На **с. 8** на в-к „*Новинар*” от **8 март 1999 г.** журналистката Таня Джоева е публикувала статия, изцяло основана върху направените пред нея изявления на **Бончо Асенов**, която статия е озаглавена с пределно ясното заглавие „*Само пет безспорни дисидентни откри ексченге от ДС*”.

В тази журналистическа статия изрично и пределно ясно е казано, че информацията е предоставена от **Бончо Асенов**, който при това е направил и т. нар. „*фаворизиране*”, като е посочил официално и реално съществуващата в **Шесто управление на Държавна сигурност** **класификация на имената по степен на важност и значимост** (т. е. на опасност за властта) и при което моето име е поставено на трето място.

б) На **с. 457** на неговата книга, озаглавена „*Речник на разузнаването и контрразузнаването*”, издадена през **2005 г.**, от Варненския свободен университет **Бончо Асенов** е отделил специално (и имащо характер на енциклопедичност) внимание на **моята правозащитна, нелегална и политическа дейност срещу комунистическата държавна власт**, заради която именно съм престоял в затвора „*5 години и 7 месеца*”.

7) На **с. 1-2** на в-к „*Нова Зора*” от **6 юни 2006 г.** **Бончо Асенов** е публикувал статия, озаглавена „*Новата доносническа кампания*”, в която изрично и ясно е записал следното (виж вградения по-долу скенерен фрагмент):

Когато във Великото народно събрание се разгоря дискусия за разсекретяване на досиетата, първият, който постави въпроса за разкриване на имената на агентите, бе Янко Янков. Той бе агент на Шесто управление. Познавах ръководещия го оперативен работник. Попитах го не го ли е предупредил, че и неговото име ще излезе пред обществеността. Говорил бил с него, но той му казал, че ще отрича. Името му действително излезе, но той продължи политическата си дейност, написа няколко книги, в които хулеше Държавна сигурност, и продължава да се изявява в медийното пространство и до днес.

* * *

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Струва ми се, че *точно тук е уместно да приложя скенерен фрагмент от мое официално писмо от 19 ноември 1998 г.*, адресирано до Президента, Главния прокурор и Министъра на вътрешните работи, пълният текст на което писмо съм публикувал на **с. 199-217** от **Том 4** на моята документална книжна поредица *„Документ за самоличност. Политическа документалистика“*.

В това мое писмо, разглеждайки текст, под който е поставен подписът на **Министъра на вътрешните работи**, аз изрично и ясно съм формулирал въпроса: *„С чий език говори Министърът на вътрешните работи генерал Богомил Бонев? Тоест, дали той говори „със собствения си език“ или „с чужд език“, и „ако езикът е чужд – чий и какъв е той?“*.

Правя тази **логически уместна аналогия** поради елементарната необходимост да бъде намерен отговор на въпроса относно **истината**, която полковникът от Държавна сигурност **Бончо Асенов** приема за такава по

третирания от него случай; и най-вече поради очевидния факт, че съществува твърде очевидна, полярна и противопоставителна разлика между неговото мнение по въпроса за истината, което той е изразил в последната си публикация, и мнението, което е изразявал във всичките си предишни публикации.

Припомням, че по-рано, когато бях забелязал същото поразително несъответствие в изказаните от тогавашния **Министър на вътрешните работи гледища**, моят отговор относно причините за това бях потърсил и намерил (и изрично посочил във въпросното мое официално писмо) в **научните архиви на Найден Шейтанов, Михаил Арnaudов, Христо Вакарелски и Димитър Маринов**; в които архиви е разгледан **образът**, изграден и съдържащ се в битовата **представа на балканските народи относно лъжеца** и преди всичко - **политическият лъжец**.

Според въпросните литературни източници балканският, и по-специално българският човек, открай време е смятал, че *“езикът на политическия лъжец”, и въобще “езика на човека, който нагло и недостойно лъже в изгода на по-силния от него”, всъщност въобще не е “негов език” и още по-точно - въобще не е “език” (не е lingua в смисъл на “орган от човешкото тяло, участващ в смилането на храната, осъществяващ вкусовите възприятия и участващ в образуването на говорните звукове”), а е чужд мъжки полов орган (penis), вкаран му “отзад”, преминал през всичките му черва и показал се през устата му, за да “вербализира” волята, включително и политическата воля (скритата воля, тайната власт) на “онзи отзад”.*

Така, от тази гледна точка, отговорът на интересуващия ни въпрос е, че **Министърът на вътрешните работи генерал Богомил Бонев нагло лъже, защото няма “своя собствена воля” и няма “свой собствен език”, а в устата му се мята “онова”, което “вербализира волята на онзи, който е зад него”, т. е. на Червената мафия.**

Така, според мен е повече от очевидно, че *в случая с полковника от Държавна сигурност Бончо Асенов, отговорът на поставения въпрос относно истината, съдържаща се в неговите думи, е даден доста отдавна.*

Разбира се, не бих могъл да добавя нищо повече към казаното, ако **Бончо Асенов** откровено заяви, че се гордее с факта, че се намира в такава именно

ситуация или стабилна позиционност, тъй като тя е най-важният елемент от неговата професионална гордост.

Ако, обаче, **Бончо Асенов** счете, че моите думи имат непристоен по отношение на него характер, то в такъв случай върху мен пада задължението да кажа няколко **успокоителни и утешителни за него думи**, свеждащи се до това, че съгласно формулираната от мен концепция, той е твърде далеч от върха на пирамидата, съставена от останалите негови „**колеги по състояние**”. Тъй като **от септември 1944 г. до днес със същия език са говорели и говорят: а)** всички държавни глави и техният административен и оперативен апарат, включително и всички подчинени на държавния глава специални служби (като напр. т. нар. **Национална разузнавателна служба** и други); **б)** всички ръководители на т. нар. Народно събрание и на неговите структури (за щастие – това не се отнася за всички депутати); **в)** всички ръководители и членове на Правителството; **г)** всички **министри на вътрешните работи** и всички висши и средни ръководители от тази система; **д)** всички **главни прокурори** и, разбира се, всички имащи друга йерархична позиционност **прокурори и следователи**; **е)** и много други, които не е нужно да бъдат изброявани тук и сега.

Ваши Превъзходительства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Пледирам за вашата ангажираност относно **привличането на посоченото лице за разпит.**

26 октомври 2006 г.

Янко Н. Янков